

ХЕНРИ КАТНЪР ВЛЮБЕНИЯТ АВТОМАТ

Превод от английски: Александър Хрусанов, 1983

chitanka.info

Джери Фостър сподели с бармана, че никой не го обича. От висотата на професионалния си опит барманът обаче заяви, че Джери греши и го попита дали не иска още едно питие.

— Защо не? — отвърна нещастният мистър Фостър, като обследваше скромното съдържание на портфейла си. — Ще се ожена за дъщерята на лозата. Нито чувам ритъма на далечните тъпани. Това е от Омар.

— Разбира се — съгласи се изненадващо барманът. — Но внимавайте да не излезете през същата врата, през която влязохте. Тук не се разрешават свивания. Това не е „Пета“ улица в източната част, приятелю.

— Може да ме наричате „приятелю“ — отзова се Фостър, като върна разговора към основната тема, — но вие не го казвате сериозно. На никого не съм приятел. Никой не ме обича.

— А момичето, с което бяхте снощи?

Фостър опита напитката си. Беше красив млад мъж с пригладена руса коса и доста мъглив израз на сините си очи.

— Бети ли? — промърмори той. — Ами всъщност преди малко бях с нея в заведението „Том-Том“ и се появи една червенкоса. Пуснах Бети да пасе. После червенкосата ме прати за зелен хайвер. Сега съм самотен и всички ме мразят.

— Може би не е трябвало да изоставяте Бети — подхвърли барманът.

— Непостоянен съм — заяви Фостър и очите му се напълниха със сълзи. — Нищо не мога да направя. Жените ще ме съсипят. Дай ми още една чаша и кажи как ти викат.

— Остин.

— Остин. Добре, Остин, за малко щях да загазя. Забеляза ли кой спечели петото надбягване в Санта Анита вчера?

— Не беше ли „Пигс тротърс“?

— Да — отвърна Фостър, — но аз зложих парите си на „Уайтфлаш“. Затова съм тук. Нали Сами идва в това заведение?

— Точно така.

— За щастие — продължи Фостър, — имам пари да му платя. Сами става доста груб, когато не му платиш.

— Не зная — рече барманът. — Извинете ме. — Той се отдалечи, за да направи два коктейла с водка.

— Ето че и ти ме мразиш — подхвърли Фостър, взе си чашата и се отдалечи от бара.

Изненада се, като видя Бети да седи сама в едно сепаре и да го следи с поглед. Но съвсем не се учуди, като разбра, че русата ѝ коса, светлите очи и розово-бялата ѝ кожа вече не го привличат. Тя го отегчаваше. Освен това щеше и да му досажда.

Фостър не ѝ обърна внимание и продължи по-навътре, където някакъв обемист, продълговат предмет блестеше многоцветно до стената в дъното. Производителите упорито го наричаха автоматичен грамофон вместо по-описателното название — музикален автомат.

Беше красив автомат. С много светлини и цветове. Освен това не следеше Фостър и си затваряше устата.

Фостър се облегна на музикалния автомат и го потупа по гладката страна.

— Ти си моето момиче — обяви той. — Красива си. Обичам те безумно, чуваш ли? Безумно.

Усещаше погледа на Бети върху гърба си. Гаврътна напитката и поглади страната на автомата, като многословно му се обясняваше в любов. След това се озърна. Бети се канеше да стане.

Фостър набързо намери десет цента в джоба си и пусна монетата в отворието на автомата, но преди да успее да натисне бутона, в бара влезе набит тъмен мъж с очила, кимна на Фостър и бързо отиде в едно сепаре, където седеше някакъв мъж в спортен костюм. Последва кратък разговор, по време на който се размениха пари и набитият човек отбеляза нещо в тефтерчето, което извади от джоба си.

Фостър измъкна портфейла си. Бе имал неприятности със Сами преди и не желаше те да се повторят. Посредникът настояваше да си получи парчето месо. Фостър преброи парите, премига и отново се зае да ги брои, а в това време стомахът му се свлече надолу. Или го бяха излъгали с рестото, или беше загубил пари. Не му достигаха. Това нямаше да се хареса на Сами. Фостър напрегна замъгления си мозък, за да измисли как да спечели време. Сами го беше вече видял. Ако можеше да се измъкна от задната врата...

В бара настъпи пълна тишина. Трябваше някакъв шум да прикрие движенията му. Видя монетата да стърчи от отворието на музикалния автомат и бързо я набута навътре. От отворието за връщане на монетите започнаха да изпадат пари. Фостър почти

мигновено подложи шапка. Оттам в неспиращ поток се лееха различни монети. Музикалният автомат засвири. Разнесоха се тъжните звуци на „Моят човек“. Музиката заглуши звъна на монетите, които падаха в шапката на Фостър.

След известно време от автомата престанаха да падат пари. Фостър стоеше и благодареше на своя ангел-пазител, когато видя Сами да се приближава към него. Посредникът погледна шапката на Фостър и премигна.

— Здравей, Джери. Какво става?

— Спечелих малко пари — отвърна Фостър.

— Ама не от музикалния автомат!

— Не, отгатак в „Оникс“ — побърза да каже Фостър името на един частен клуб, намиращ се наблизо. — Нямах време да сменя дребните монети за банкноти. Ще ми помогнеш ли?

— Не съм касиер — подметна Сами. — Предпочитам да си получа полагащото ми се в зелени банкноти.

Музикалният автомат престана да свири „Моят човек“ и поде песента „Винаги“. Фостър постави шапката си върху автомата и отброи банкнотите. Не стигнаха, но той добави няколко по-едри монети от шапката.

— Благодаря — рече Сами. — Жалко, че твоят кон не спечели.

„С вечна истинска любов“... — изпя пламенно музикалният автомат.

— Нищо не може да се направи — въздъхна Фостър. — Може би следващия път ще позная.

— Искаш ли да заложиш нещо на надбягванията в Оклаун?

„Когато нещата, които смяташ да направиш, се нуждаят от малко помощ на чуждата ръка...“

Фостър се бе облегал върху музикалния автомат. При последните две думи през тялото му премина лека гъделичкаща тръпка. Двете думи сякаш изскочиха от небитието, лепнаха се върху повърхността на мозъка му и потънаха в него като изписани с неизлично мастило. Не чуваше нищо друго. Отекваха непрекъснато.

— Хм... чуждата ръка — подметна той объркано. — Чуждата...

— Същински сънливец — рече Сами. — Добре, „Чуждата ръка“ в третото надбягване в Оклаун. Както обикновено?

Помещението се завъртя. Фостър успя да кимне с глава. След известно време установи, че Сами си е отишъл. Видя чашата си до шапката върху музикалния автомат и на три глътки изпи студената течност. После се наведе и се вгледа в загадъчните вътрешности на автомата.

— Не е възможно — прошепна той. — Пиян съм. Но недостатъчно. Имам нужда от още една чаша.

От отворието за връщане на парите се търкулна още една монета от четвърт долар и Фостър автоматично я хвана.

— Не! — възкликна той. — Ох-х! — Натъпка пляквата от шапката по джобовете си, сграбчи чашата с хватка на удавник и се отправи към бара. По пътя усети, че някой го докосна по ръкава.

— Джери — каза Бети. — Моля те.

Не ѝ обърна внимание. Отиде на бара и си поръча още едно питие.

— Слушай, Остин — поде той. — Онзи музикален автомат, дето сте го поставили в дъното. Работи ли добре?

Остин изстиска един лимон. Не вдигна поглед.

— Не съм чувал да се оплакват.

— Но...

Остин бутна напълнената чаша към Фостър.

— Извинете ме — рече той и се отдалечи към другия край на бара.

Фостър погледна крадливо към музикалния автомат. Той се опираше на стената и блестеше загадъчно.

— Не зная какво точно да мисля — обясни той, без да се обръща към някого.

Засвири нова плоча. Музикалният автомат изпя с гърлен глас:

„Нека сме наясно, ние сме влюбени...“

Истината е, че през тези дни Джери Фостър не се чувствуваше никак добре. Всъщност си беше консерватор и по грешка се бе родил в епоха на големи промени. Имаше нужда да усеща твърда почва под краката си. А почвата вече не беше толкова твърда, тъй като в края на двадесетия век от огромните технически и социални промени произтичаше нов начин на живот. Сред промените на културата човек можеше да оцелее само ако беше гъвкав. През двадесетте години на

века Фостър би се справил прекрасно, но сега се чувствуваше неловко. Човек като него търсеше сигурност, а сигурност вече нямаше.

В резултат Джери Фостър остана без работа, с много дългове и започна да пие повече, отколкото трябваше. Единственото му действително предимство беше, че неверието му при сблъсъка с музикалния автомат се оказа опиянено от алкохол.

Макар че на другия ден не си спомняше за този сблъсък и дори няколко дни въобще не се сети за него, когато Сами го намери и му връчи деветстотин долара, защото „Чуждата ръка“ беше стигнал пръв до финала в Оклаун, споменът отново изплува в съзнанието му.

Фостър веднага се разгуля и по едно време се озова в някакъв бар, който явно му беше познат. Само че Остин не беше на работа и тази вечер Бети я нямаше. Така че Фостър, натряскан до козирката, облегна лакът на полирания махагон и се заоглежда. В задната част стоеше музикалният автомат. Премига няколко пъти, като се опитваше да си спомни нещо.

Музикалният автомат засвири „Ще помня април“. Опияненото объркване се съсредоточи в малко, студено петно в мозъка на Фостър. Почувствува гъдел. Устата му сама започна да повтаря:

— Помня април... помня април?

— Добре де! — рече някакъв дебел, небръснат, неспретнат мъж, застанал до него. — Чух ви! Аз... Какво казахте?

— Помня април — измърмори Фостър автоматично. Дебелият мъж разля напитката си.

— Сега не е април! Март е!

Фостър се огледа да види някакъв календар.

— Сега сме трети април — настоя той. — Защо?

— В такъв случай ще трябва да се връщам — отвърна дебелият мъж с отчаяние в гласа. Потърка брадясалата си буза. — Вече април! Колко време съм бил натряскан? Не знаете ли? Длъжен сте да знаете. Април! Тогава още една чаша. — И той повика бармана.

Прекъсна го внезапната поява на един мъж с бравичка. Фостър видя неясно привидението и почти реши да потърси по-спокойно място от тази долнопробна кръчма. Човекът, нахлул от улицата, беше слаб рус мъж с изцъклени очи и непрекъснато трепереше. Преди някой да успее да го спре, той претича през цялото помещение и вдигна заплашително бравичката над музикалния автомат.

— Не мога повече! — изкрещя той. — Ти зловна мръснице... Ще те нареда, преди да се справиш с мен.

Като каза това, без да обръща внимание на приближаващия се към него барман, русият мъж стовари със сила брадвичката върху музикалния автомат. Проблясна синкав пламък, раздаде се раздиращ звук и мъжът падна.

Фостър остана на мястото си. На бара близо до него имаше бутилка и той я докопа. Малко неясно подразбра какво става. Повикаха линейка. Лекарят каза, че русият мъж е получил болезнен шок, но е все още жив. Едната страна на музикалния автомат беше строшена, но не изглеждаше сериозно повреден. Остин се появи от някъде и си наля питие, като извади бутилка изпод бара.

— Всеки човек убива нещата, които обича — каза Остин на Фостър. — Нали вие ми цитирахте преди няколко вечери Омар?

— Какво? — изуми се Фостър.

Остин кимна с глава към безжизненото тяло, което слагаха на носилка.

— Странна история. Този човек идваше по всяко време само за да пуска музикалния автомат. Беше се влюбил в него. С часове седеше и го слушаше. Разбира се, когато казвам, че беше влюбен, само използвам думата фигуративно, нали разбирате?

— Аха — отзова се интелигентно Фостър.

— После преди няколко дни се побърка. Полудя. Влизам и заварвам този тип на колене пред музикалния автомат и го моли за нещо си. Не разбрах какво става. Предполагам, че някои хора трябва въобще да се въздържат. Вие какво ще пиете?

— Същото — рече Фостър, като наблюдаваше как санитарите изнасят носилката от бара.

— Просто лек електрически шок — подхвърли лекарят. — Ще се оправи.

Музикалният автомат прищракна и включи нова плоча. Изглежда, че нещо се беше повредило, защото песента прозвуча с оглушителна сила.

— Хлоееее! — изкрещя настойчиво автоматът. — Хлоееее!

Оглушен, борец се с чувството, че има халюцинации, Фостър се озова до музикалния автомат. Опря се на него въпреки оглушителния рев. Разтърси го и крясъците утигнаха.

— Хлоеее! — пропя тихо и нежно автоматът.

Наоколо настъпи бъркотия, но Фостър не ѝ обърна внимание. Осени го една идея. Надзърна във вътрешностите на машината през прозрачния похлупак. Мелодията свърши и когато иглата се вдигна, Фостър успя да прочете етикета. На него пишеше „Пролет в Скалистите планини“. Плочата бързо бе вдигната и вмъкната на скрито сред другите. Под иглата попадна нов черен диск. Беше „Здрач в Турция“. Но музикалният автомат запя с вдъхновение „Винаги ще се обичаме“. След известно време бъркотията затихна. Остин се приближи, огледа автомата и си записа да се смени счупената част. Фостър бе забравил напълно дебелия, небръснат, неспретнат мъж, когато чу зад себе си някой да произнесе с раздражен глас:

— Не може да е април!

— Какво?

— Вие сте лъжец. Все още сме март.

— О, я се разкарайте — отвърна му Фостър, който беше много разтърсен, макар да не знаеше точно защо. Подозираше, че явните причини за изнервянето му не са действителните.

— Казах, че сте лъжец — изръмжа дебелият мъж, като дишаше тежко право в лицето на Фостър. — Март сме! Или ще признаете, че е март, или... или...

Но на Фостър му бе дотегнало. Той бутна настрана дебелака и направи две крачки, когато отново усети гъдел в мозъка и там се появи малкото студено петно на ясновидство.

Автоматът запя „Увеличи положителното, намали отрицателното“.

— Март е! — викна дебелият мъж. — Не е ли март?

— Да — отвърна с надебелял език Фостър. — Март е.

През цялата нощ в мислите му се въртеше заглавието на песента. Отиде в жилището на дебелия мъж. Пи с него. Съгласи се с него. Въобще не използваше при разговорите с него отрицания. И на сутринта с изненада установи, че дебелият мъж го е назначил да пише песни в Съмит студиос само защото не беше казал „не“, когато го попита дали може да композира песни.

— Добре — заключи дебелият мъж. — Сега ще трябва да се прибирам. О, май съм си у дома, а? Е, утре се налага да отида в

студиото. На втори април започваме един мюзикъл и... Сега сме април, нали?

— Разбира се.

— Хайде да поспим. Не, не е тази врата. Там е плувният басейн. Ще ви покажа спалнята за гости. Спи ви се, нали?

— Да — отвърна Фостър, на когото не му се спеше.

Но въпреки това спа и на следващата сутрин се озова с дебелия мъж в Съмит студиос да подписва договор. Никой не го попита за квалификацията му, защото Талиаферо, дебелият мъж, го бе одобрил. Това беше достатъчно.

Отделиха му специална стая с пиано и секретарка; по-голямата част от деня прекара седнал зад бюрото, като се чудеше как, по дяволите, се случи всичко. Обаче в бюфета понаучи нещо.

Талиаферо беше голям човек — много голям. Страдаше от идиосинкразия — не търпеше да му противоречат. Допускаше около себе си само хора, които се съгласяваха с всичко. Работещите с него трябваше да наблягат на положителното и да елиминират отрицателното.

Фостър получи задача. Да композира романтична любовна песен за новия филм. Дует. Всеки смяташе за нещо естествено, че той познава нотите. Наистина ги знаеше, защото на младини беше учил пиано, но контрапунктът и загадките на минорните гами надхвърляха възможностите му.

Същата вечер Фостър отново отиде в малкия бар. Просто му хрумна, че музикалният автомат ще може да му помогне. Не че наистина вярваше в такива неща, но в най-лошия случай щеше да изпие няколко чаши и да помисли как да се справи. Но музикалният автомат непрекъснато свиреше все една и съща песен. Странно, но се оказа, че никой друг не я чува. Фостър го установи съвсем случайно. За Остин автоматът изпълняваше обикновения си репертоар от съвременни популярни мелодии.

След това Фостър се заслуша по-внимателно. Песента представляваше натрапчив, странно нежен дует. Някои обертонове караха да полазват тръпки по гърба му.

— Кой е написал тази песен? — попита той Остин.

— Не беше ли от Хоги Кармайкъл?

Но явно говореха за различни неща. Автоматът пропя нещо и веднага отново се впусна в дуета.

— Не — рече Остин. — Май не е Хоги. Не е ли една много стара песен — „Дарданела“?

Но не беше „Дарданела“.

Фостър видя, че в дъното на залата има пиано. Най-напред записа текста. После се опита да определи нотите, но не му се удаде, въпреки че използваше и пианото. Успя да отбележи тоновете с нещо като собствена стенография. Имаше добър глас и слух и си помисли, че ще успее да изпее точно песента, ако някой му запише нотите. Когато свърши, се вгледа по-отблизо в музикалния автомат. Повредената му част беше поправена. Потупа го приятелски и се отдалечи замислен.

Секретарката му се казваше Лоис Кенеди. На другия ден влезе в стаята, докато Фостър безпомощно свиреше на пианото и се опитваше да записва нотите.

— Позволете да ви помогна, мистър Фостър — рече тя компетентно, като хвърли опитно око върху драсканиците му.

— А... не, благодаря — отвърна Фостър.

— Изглежда, не сте свикнали с нотите? — усмихна се тя. — Доста композитори не се справят с партитурите. Свирят по слух, но не различават до мажор от ми минор.

— Не ги ли различават? — измърмори Фостър.

Момичето го изгледа втренчено.

— Хайде вие изсвирете мелодията, а аз ще нахвърля грубо партитурата.

Фостър изсвири няколко акорда. Въздъхна и успя да разчете текста. Поне той не беше труден. После започна да тананика.

— Чудесно — поощри го Лоис. — Изпейте я. Аз ще подема мелодията.

Фостър имаше добър слух и изненадващо лесно си спомни любовната песен, която бе свирил музикалният автомат. Изпя я, а Лоис след това я изсвири на пиано, като Фостър я поправяше. Поне можеше да посочва кое е правилно и кое не е. Тъй като Лоис бе живяла с музика от детските си години, лесно успя да нотира песента. След това прояви възторга си.

— Хубава е — каза тя. — Нещо наистина ново. Много сте добър, мистър Фостър. И не крадете от Моцарт. Ще изпратя веднага това на

големия шеф. По-разумно е да не се прибързва, но тъй като е първата ви работа тук, заслужава си да рискуваме.

Талиаферо хареса песента. Направи няколко безполезни бележки, които Фостър с помощта на Лоис включи и изпрати списък с нещата, необходими за мюзикъла. Свика композиторите на песни, за да прослушат произведението.

— Искам да чуете нещо добро — заяви им Талиаферо. — Това мое ново откритие показва колко струват. Мисля, че се нуждаем от нова кръв — намекна той мрачно, като се взираше втренчено в нещастните композитори.

Фостър обаче примираше от страх. Не знаеше дали песента му не е открадната. Очакваше някой да скочи и да викне: „Новото ви откритие е задигнало песента от Бърлин!“ Или Гершуин, Портър, Хамърстейн, всичко беше възможно.

Никой не го разобличи. Песента действително се оказа нова. С нея Фостър постигна двоен успех, защото сам бе написал и музиката, и текста. Сполучи.

Всяка нощ изпълняваше определен ритуал. Посещаваше сам един малък бар в търговската част на града. Когато беше необходимо, музикалният автомат му помагаше за песните. Сякаш знаеше какво точно му трябва. В замяна искаше съвсем малко. Служеше му вярно. Често свиреше любовни песни само за него. А понякога Фостър мислеше, че полудява.

Минаха седмици. Фостър изпълняваше всички поръчения в малкия бар, а след това с помощта на секретарката си им придаваше подходяща форма. Започна да забелязва, че е изключително красиво момиче с привлекателни очи и устни. Лоис изглеждаше податлива, но засега Фостър отбягваше всякакъв определен ангажимент. Не изпитваше увереност в новите си успехи. Но разцъфна като роза. Банковата му сметка нарасна значително, вече изглеждаше по-строен, пиеше значително по-малко и всяка вечер посещаваше малкия бар в търговската част на града. Веднъж попита Остин:

— Онзи музикален автомат откъде е?

— Не зная — отвърна барманът. — Заварих го тук.

— Ами кой поставя в него новите плочи?

— Представител на компанията, предполагам.

— Виждали ли сте го, когато го прави?

— Май не съм — замисли се Остин. — Предполагам, че човекът идва, когато е на работа другият барман. Но всеки ден има нов комплект плочи. Това наричам добро обслужване.

Фостър реши да попита и другия барман. Но не му остана време. Защото на другия ден целуна Лоис Кенеди.

Направи голяма грешка. Следващото, което установи, беше, че двамата с Лоис обикалят баровете, че е мръкнало и карат леко пийнали, като обсъждат проблемите на живота и музиката.

— Големи неща ме очакват — заяви Фостър, като отбягна някакъв странно подвижен телефонен стълб. — Двамата ни очакват големи неща.

— О, мили! — възкликна Лоис.

Фостър спря колата и я целуна.

— Това заслужава да пийнем още по чаша — отбеляза той. — Там отсреща няма ли бар?

Нощта продължаваше. Фостър не бе усетил, че е под значително напрежение. Сега изпусна парата. Беше чудесно да държи Лоис в ръцете си, да я целува, да усеща как косите ѝ гаят бузата му. Всичко се оцвети в розово. През розовата мъгла внезапно зърна лицето на Остин.

— Същото ли? — попита Остин.

Фостър премига. Седяха с Лоис в едно сепаре. Прегръщаше я с ръка и май току-що я бе целунал.

— Остин, от колко време сме тук? — осведоми се той.

— От около час. Не помните ли, мистър Фостър?

— Мили — измърмори Лоис и се облегна върху него.

Фостър се опита да размисли. Това се оказа доста трудно.

— Лоис — рече той накрая, — не трябваше ли да напиша още една песен?

— Не е много спешно.

— Не е. Талиаферо я иска за петък.

— Има цели четири дни.

— След като съм тук, мога да взема песента — настоя пиански Фостър и се изправи.

— Целуни ме — измърмори Лоис, като се наведе към него.

Той се подчини, макар да изпитваше чувството, че му предстои да изпълни нещо по-важно. После се огледа, установи къде е

музикалният автомат и се отправи към него.

— Здравей — каза той, като го потупа по гладките стени. — Върнах се. И съм пиян. Но няма значение. Хайде да чуем песента.

Музикалният автомат мълчеше. Фостър усети Лоис да докосва ръката му.

— Ела, не ни трябва музика.

— Почакай, мила — Фостър се взря втренчено в автомата. После се изсмя. — Зная — продължи той, извади шепа монети. Пусна една от тях в отворието и натисна силно бутона. Нищо не стана. — Интересно какво се е повредило? — измърмори Фостър. — Трябва да имам тази песен до петък. — Реши, че не знае много неща, а би трябвало да ги научи. Мълчанието на музикалния автомат го озадачаваше.

Внезапно си спомни една случка отпреди няколко седмици — русия младеж, който нападна с бравичка музикалния автомат и получи електрически шок. Припомни си смътно, че русият младеж бе прекарвал часове насаме с музикалния автомат.

— Какъв глупак! — произнесе с надебелен език Фостър.

Лоис го попита нещо.

— Трябваше още преди да проверя — отвърна ѝ той. — Може би ще успея да установя... о, нищо, Лоис, няма нищо.

След това потърси Остин. Взе от него името и адреса на русия младеж и след час Фостър се озова седнал край едно легло в болницата да се взира в измъченото лице на младежа. С нахалство, бакшиши и изявлението, че му е роднина, бе стигнал до стаята. Сега седеше, гледаше и усещаше как въпросите, които искаше да зададе, се спираха на устните му.

Когато най-последно спомена музикалния автомат, нещата потръгнаха. После само слушаше младежа.

— Изнесоха ме на носилка от бара — зараказва той. — Точно тогава една кола се поднесе и ме удари. Не усетих никаква болка. И досега не усещам нищо. Шофьорката... каза, че чула някой да вика името ѝ. Хлое. Толкова се стреснала, че загубила управлението на колата и ме ударила. Нали знаете кой е извикал „Хлое“?

Фостър се замисли. Припомняше си нещо. Музикалният автомат бе подел песента „Хлое“, а високоговорителите откачиха и за кратко време мелодията гърмеше.

— Парализиран съм — продължи младежът. — И умирам. Но няма значение. Тя е отмъстителна и много хитра.

— Тя ли?

— Шпионка е. Може би има най-различни устройства, прикрити в неща, които са ни познати. Не зная. Поставиха този автомат на мястото на истинския. И той е жив. Не, не е той, а тя! От женски пол е! А кой я е поставил? — повтори русият младеж въпроса на Фостър. — Някои. Същества от друг свят или друго време? Марсианци? Обзалагам се, че искат да получат информация за нас, но не се осмеляват да се появят лично. Поставят устройства, които са ни познати на вид, за да събират шпионски данни — като музикалния автомат. Само че автоматът се е поразстроил, изглежда. По-хитър е от другите. — Повдигна се на възглавницата и се взря подозрително в малкото радио на масичката до леглото. — Дори това! — пошепна той. — Дали е обикновен, редовен радиоапарат? Или една от техните замаскирани машинки, които ни шпионират? — облегна се назад. — Преди доста време започнах да разбирам — продължи младежът с отслабнал глас. — Тя ми внуши тези мисли. Няколко пъти ме измъква от дранголника. Но не и сега. Няма да ми прости. О, няма съмнение, че е от женски пол. Щом я ядосах, и се провалих. Доста хитра е за музикална машина. Сигурно има механичен мозък. Или нещо друго, не зная. И въобще няма да разбере. Скоро ще умра. Но така ми се пада.

Тогава влезе медицинската сестра...

Джери Фостър умираше от страх. И беше пиан. Когато си тръгна, „Мейн стрийт“ беше ярко осветена и пълна с народ. Но докато се реши, заведенията бяха вече затворени и сред мрака цареше тишина. Уличните лампи не му помагаха.

— Ако бях трезвен, нямаше да повярвам — размишляваше той на глас, като се вслушваше в отекващите си стъпки. — Но действително вярвам. Ще трябва да се сдобря с онази... музикална машина!

Част от мозъка му го насочи към една странична уличка. Друга част го застави да счупи стъклото на един прозорец, като заглуши шума с палтото си, а все още трезвата част го насочи през мрака на кухнята и една портална врата. Озова се в бара. Сепаретата зееха празни. През щорите откъм улицата се процеждаше слаба светлина. До стената се възправяше безмълвният музикален автомат. Мълчеше и не

реагираше. Дори когато Фостър пусна монета в отворието, нищо не се случи. Щепселът беше пхнат в контакта и той натисна задействащия бутон, но нищо не се получи.

— Слушай — поде той. — Бях пиян. О, същинска лудост. Не може да е вярно. Не е възможно да си жив... Жив ли си? Ти ли погуби онзи младеж в болницата, при когото бях. Слушай!

Помещението беше тъмно и студено. В огледалото зад бара проблясваха отражения от бутилките. Фостър влезе зад бара и отвори една бутилка. Отпи малко уиски. След известно време вече не му се струваше толкова неправдоподобно, че разговаря с музикален автомат.

— Значи си от женски пол — рече той. — Утре ще ти донеса цветя. Наистина започвам да вярвам! Разбира се, че вярвам! Не мога да пиша песни. Поне без чужда помощ. Трябва да ми помогнеш. Никога вече няма да погледна друго... момиче.

Отново надигна бутилката.

— Просто си в лошо настроение — каза той. — Ще ти мине. Нали ме обичаш! Знаеш го. Същинска лудост!

Бутилката загадъчно бе изчезнала. Мина зад бара, за да вземе друга. И тогава се смръзна неподвижно от убеждението, че в помещението има още някой. Там, където стоеше, попадеше в сянка. Когато погледна към новодошлите, само очите му помръднаха. Бяха двама и не хора. Приблжиха се към музикалния автомат по неописуем начин. Единият извади от вътрешността му малък лъскав цилиндър.

Потта по бузите на Фостър засъхваше и той ги чуваше как мислят.

— Поредният доклад за последните двадесет и четири часа, земно време. Да се постави нов записващ цилиндър. Да се сменят и плочите.

Фостър видя как поставиха нови плочи. Остин бе казал, че ги сменят всеки ден. А умирацията в болницата рус младеж му разправи други неща. Всичко това не беше действително. Съществата, които виждаше пред себе си, не можеха да съществуват. Образите им се замъглиха.

— Тук има човек — помисли единият от тях. — Видял ни е. Трябва да го отстраним.

Неясните нечовешки същества се приближиха към него. Фостър се опита да извика, изтича иззад бара и се втурна към музикалния

автомат. Прегърна го и произнесе на пресекулки:

— Спри ги! Не ги оставяй да ме убият!

Не виждаше съществата, но знаеше, че са зад него. Паниката изостри сетивата му. Едно от заглавията върху пулта на музикалния автомат изпъкна ярко. Той натисна с показалеца си бутона с надпис „Обичай ме завинаги“.

Нещо докосна рамото му, пристегна го и го дръпна. В музикалния автомат светнаха лампички, една плоча се насочи към диска, иглата попадна в браздите. Музикалната машина запя „Ще съм доволна, когато пукнеш, мръсник такъв“.

Публикувано в списание „Наука и техника“, броеве 8,9/1983 г.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.